

ΕΤΟΣ 68ον

27 Σεπτεμβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 39 (3513)

«ΑΝΗΡ ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΕΙΜΙ»

Τήν πρώτη Κυριακή, ἀμέσως μετά τήν ὀλοκλήρωση τοῦ κύκλου τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, ἡ Ἐκκλησία μας ὀρίζει νά διαβάζεται τό ἀπόσπασμα ἀπό τό εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ, πού ἀναφέρεται στήν κλήση ἀπό τόν Χριστό τῶν πρώτων μαθητῶν. Ἀνάλογο ἀπόσπασμα ἀπό τό εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου διαβάζουμε μετά τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων. Σταυρός καί ἀγιότητα ἀποτελοῦν γιά τήν Ἐκκλησία τήν ὁδὸ πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτὴ ἡ ὁδὸς δέν ἀναφέρεται μόνο σ' ἐκείνους πού ἐπιλέγουν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν Ἀποστόλων, ἀφιερώνοντας τὸν ἑαυτό τους στὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀναφέρεται καί στὸν κάθε χριστιανό, ὁ ὁποῖος καλεῖται μὲ τὴ μαρτυρία του νά μιλήσει γιά τόν Χριστό στοὺς ἀνθρώπους καί νά δώσει ἀπὸ τὴν πίστη του καί τὴν ἀγάπη του πρὸς Ἐκεῖνον παρηγοριά σέ ὅλους ὅσοι σχετίζονται μαζί του, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν καθημερινότητά του, ἀπὸ τὴν ἐργασία του, τίς συγγενικές του σχέσεις, τὰ προγράμματά του, γιά νά φανερῶσει τόν Χριστό μὲ τὴ ζωὴ, τὸν λόγο καί τὰ ἔργα του.

Ἄ Χριστὸς δίνει ὅσα χρειαζόμαστε

Ἄ Χριστὸς ἀνεβαίνει στό πλοίαριο τοῦ Πέτρου καί διδάσκει τὸν λαὸ πού βρίσκεται στήν ἀκτὴ. Ὅταν ὀλοκληρώνεται ἡ διδασκαλία, προτρέπει τὸν Πέτρο νά ρίξει τὰ δίχτυα του στὴ θάλασσα. Ἐκεῖνος κάνει ὑπακοή στό παράγγελμα τοῦ Κυρίου καί ρίχνει τὰ δίχτυα. Διαπιστώνει ὅτι, ἐνῶ τὴ νύχτα κουράστηκε χωρὶς ἀποτέλεσμα, τώρα γεμίζουν ἀπὸ ψάρια τόσο τὸ δικό του πλοίαριο ὅσο καί αὐτὸ τῶν συνεταιρῶν του, μὲ ἀποτέλεσμα καί τὰ δύο νά κινδυνεύουν νά βυθιστοῦν ἀπὸ τὸ βάρος. Καί τότε ὁ Πέτρος πέφτει στὰ γόνατα τοῦ Χριστοῦ καί ἀναφωνεῖ: «Ἐξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἀμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε» (Λουκ. 5,8), γιά νά λάβει ἀπὸ τόν

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ε' 1-11)

Ἡ ἀνταμοιβή τῆς ὑπακοῆς

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐστὼς ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ, εἶδε δύο πλοῖα, ἐστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἄλιεῖς ἀποβάντες ἀπ' αὐτῶν, ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα. Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων, ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας, ἐδίδασκειν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους. Ὡς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμονα· Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων, εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, δι' ὄλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες, οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματι σου χαλάσω τὸ δίκτυον. Καὶ τοῦτο ποιήσαντες, συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθῶν πολὺ· διερρήγγυντο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν. Καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἐτέρῳ πλοίῳ, τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον, καὶ ἐπλησαν ἀμφοτέρα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά. Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος, προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ Ἰησοῦ, λέγων· Ἐξέλθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε. Θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ, ἐπὶ τῇ ἄγρα τῶν ἰχθῶν ἧ συνέλαβον· ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἱ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμονα ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωογρῶν. Καὶ καταγαρόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Χριστὸ τὴν κλήση νά γίνει μαθητὴς του, μαζί μέ τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη, τούς συνεταίρους του, γιά νά ἀγωνιστοῦν νά γίνουν ἄλιεῖς ἀνθρώπων.

«Ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι». Πόσοι ἀπό ἐμᾶς θά ἀναφωνούσαμε αὐτὴ τὴ φράση στή θέση τοῦ Πέτρου; Ἀναγνωρίζουμε ὅτι τὰ ἀγαθὰ πού μᾶς δίνονται εἶναι ἀπὸ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ πιστεύουμε ὅτι τὰ δικαιοῦμαστε γιὰτί ἐργαζόμαστε, γιὰτί ἔχουμε χαρίσματα, γιὰτί εἴμαστε ἱκανοί, γιὰτί οἱ ἄλλοι μᾶς ὀφείλουν, γιὰτί ὁ κόσμος περιστρέφεται γύρω ἀπὸ ἐμᾶς; Ζοῦμε σέ ἓναν πολιτισμὸ δικαιομάτων, ὅπου ὁ καθένας μας θεωρεῖ ὅτι ὁ ἄλλος τοῦ ὀφείλει. Μὴ ἔχοντας αὐτογνωσία καί μὴ κάνοντας αὐτοκριτική, μεγεθύνουμε τίς δυνατότητές μας καί ζητοῦμε νά εἴμαστε τό κέντρο τοῦ κόσμου. Λησμονοῦμε τό «δόξα τῷ Θεῷ» καί πιστεύουμε μόνο στό «ἐγώ» μας.

Ἡ συναίσθηση τῆς ἀδυναμίας μας

Ὁ Πέτρος μπροστά στή δύναμη τοῦ Θεοῦ συναισθάνεται τὴν ἀναξιότητά του. Εἶναι ἱκανὸς στό ἐπάγγελμά του καί τό γνωρίζει καλά. Μπροστά στόν Χριστὸ ὅμως συνειδητοποιεῖ τό θαῦμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνο τόν καιρό ὁ Ἰησοῦς ἐστεκόταν κοντά εἰς τήν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ, εἶδε δύο πλοίαρια κοντά εἰς τήν λίμνην, ἀλλ' οἱ ψαράδες εἶχαν βγῆ καί ἔπλεναν τά δίχτυα. Ἐμπῆκε εἰς ἕνα ἀπό τά πλοίαρια τό ὅποῖον ἀνήκε εἰς τόν Σίμωνα καί τόν παρεκάλεσε νά ἀπομακρυνθῆ λίγο ἀπό τήν ξηράν. Τότε ἐκάθησε καί ἐδίδασκε τά πλήθη ἀπό τό πλοίαριον. Μόλις ἔπαυσε νά μιλῆ, εἶπε εἰς τόν Σίμωνα, «Πήγαινε εἰς τά θαδειά καί ρίξετε τά δίχτυα σας γιά ψάρεμα». Καί ὁ Σίμων ἀπεκρίθη, «Διδάσκαλε, ὅλην τήν νύχτα ἐκοπιάσαμε χωρίς νά πιάσωμε τίποτε. Ἀλλ' ἐπειδή σύ τό λές, θά ρίξω τό δίχτυ». Ὅταν τό ἔκαναν, ἔπιασαν πολλά ψάρια, καί τό δίχτυ τους ἄρχισε νά σχίζεται. Καί ἔκαναν νεύματα εἰς τούς συντρόφους των πού ἦσαν εἰς τό ἄλλο πλοίαριον, νά ἔλθουν νά τούς βοηθήσουν· καί ἦλθαν καί ἐγέμισαν καί τά δύο πλοίαρια, ὥστε νά κινδυνεύουν νά βυθισθοῦν. Ὅταν ὁ Σίμων Πέτρος εἶδε τί ἔγινε, ἔπεσε εἰς τά γόνατα τοῦ Ἰησοῦ καί εἶπε, «Φύγε ἀπ' ἐδῶ, Κύριε, διότι εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός». Αὐτό τό εἶπε διότι ἐξεπλάγη καί αὐτός καί ὅλοι ὅσοι ἦσαν μαζί του μέ τά ψάρια πού ἔπιασαν, ἐπίσης καί ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης, οἱ υἱοί τοῦ Ζεβεδαίου, οἱ ὅποιοι ἦσαν συνεταῖροι τοῦ Σίμωνος. Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν Σίμωνα, «Μή φοβᾶσαι· ἀπό τώρα καί εἰς τό ἔξης θά πιάνης ἄνθρώπους». Καί ὅταν ἔφεραν τα πλοίαρια εἰς τήν ξηράν, τά ἄφησαν ὅλα καί τόν ἀκολούθησαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Αρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

οὐ στή ζωή του καί ἐκεῖ ὅλες οἱ ικανότητες καί οἱ γνώσεις του γίνονται σύντριμμα. Τό μόνο πού αἰσθάνεται εἶναι ἡ ἁμαρτωλότητά του. Ἡ ρυπαρότητα τῆς ψυχῆς του. Τό ὅτι δέν εἶναι τίποτα μπροστά στόν Χριστό. Δέν εἶναι ικανός οὔτε ἄξιος νά εἰσέλθει ὁ Κύριος ὑπό τή στέγη τῆς ψυχῆς του. Καί ζητᾶ ἀπό τόν Χριστό ὄχι νά φύγει ἀπό τή ζωή του, ἀλλά νά μή μένει κοντά του, γιατί ἐκεῖνος δέν μπορεί νά ἀντέξει τή δύναμη τῆς θεότητας. Πόσες φορές στή ζωή μας προσερχόμαστε νά κοινωνήσουμε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, νά λάβουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά συναισθανόμαστε ὅτι εἴμαστε ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί. Ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ξεσκεπάζει τό μέγεθος τῆς πνευματικῆς μας ἀσθένειας. Καί προσερχόμαστε μέ θράσος καί ἔλλειψη ἐπίγνωσης. Πόσες φορές ἀπαιτοῦμε ἀπό τήν Ἐκκλησία, χωρίς νά συναισθανόμαστε ὅτι σ' αὐτήν ὀφείλουμε πρῶτιστα νά ἀποθέσουμε τήν ἁμαρτωλότητά μας, νά ἀναγνωρίσουμε τίς ἐλλείψεις μας καί νά καταθέσουμε μέ ἐμπιστοσύνη ὄχι τήν ἐλπίδα γιά πλοῦτο καί γιά ἀναπλήρωση τῶν ὑλικῶν μας ἀγαθῶν, ἀλλά τή δίψα γιά μετάνοια καί ταπεινότητα.

27 Σεπτεμβρίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ
Καλλιστράτου μάρτυρος († 304)· Αριστάρχου ἀποστόλου,
Ακυλίνης νεομάρτυρος († 1764).

Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ε΄ 1-11.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Ὀκτωβρίου, Β΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 16 - ζ΄ 1. – Εὐαγγέλιον: Λκ. στ΄ 31-36.

Ἡ δική μας κλήση

Ἡ ἀναγνώριση ἀπό τόν Πέτρο τῆς ἀμαρτωλότητάς του τόν ἔκανε νά ἐγκαταλείψει τά πάντα καί νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό. Αὐτό μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νά κάνουμε καί ἐμεῖς, στό μέτρο τοῦ ἐφικτοῦ καί στό μέτρο τῆς κλήσης μας. Νά αἰσθανθοῦμε τήν εὐθύνη νά μιλήσουμε γιά τόν Χριστό στόν πλησίον μας μέ τήν προσευχή μας, μέ τόν λόγο μας, μέ τά ἔργα τῆς ἀγάπης, ἀλλά κυρίως μέ τήν ἔξοδό μας ἀπό τόν ἑαυτό μας, ἀπό τίς συνήθειές μας, ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ χρόνου πού μᾶς κάνει νά αἰσθανόμαστε γερασμένοι καί ἱκανοποιημένοι ἀπό ὅσα κάνουμε, κρατώντας γιά τόν ἑαυτό μας τό προνόμιο τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο ὁμως μᾶς δίδεται γιά νά τό μοιραστοῦμε καί ὄχι γιά νά ἐπαναπαυόμαστε σ΄ αὐτό.

Οἱ ἄνθρωποι παραμένουμε προσκολλημένοι στίς βιοτικές μας μέριμνες, στούς «ἰχθύς» πού πρέπει νά ἀλιεύσουμε γιά νά ζήσουμε. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στό πλοῖαριό τοῦ καθενός, στή ζωή του, στήν πορεία του, στά ἔργα του ἀποτελεῖ μιά πρόσκληση εὐχαριστίας, μετανοίας καί ταπεινότητας, ἀλλά καί ἀφορμή ἀγάπης καί μοιράσματος. Αὐτή εἶναι καί ἡ οὐσία τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀπόδειξη τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐγνωμοσύνης γιά τά ὅσα ὁ Χριστός μᾶς δίδει, κατά τήν καρδίαν μας, ἀλλά καί κατά τό τί ἀληθινά μᾶς συμφέρει. Τά ἀλιεύματα τῆς ἐπιβίωσης δέν μᾶς ἀφήνουν νά δοῦμε τήν ἀμαρτωλότητά μας, νά κάνουμε ὑπακοή στόν λόγο καί τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ πού μᾶς δείχνει ὅτι χωρίς τή δική του παρουσία «οὐδέν λαμβάνομεν», νά μοιραστοῦμε τή χαρά ὅτι ἡ ζωή ἔχει νόημα ὅταν μοιραζόμαστε μέ ἐπίγνωση τοῦ «ποιοί εἶμαστε», τήν πίστη στόν Χριστό μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Αὐτή τήν ὁδὸ ἄς ἀκολουθήσουμε!

π. Θ. Μ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
